

Dele, for det første den Del, som retter sig efter de i London noterede Priser paa tysk Roesukker, altsaa Verdensmarkedets Priser, for det andet den Del — og det er den væsentligste. —, som retter sig efter Størrelsen af Fabrikernes Overskud, af hvilket Halvdelen tilfalder samtlige Sukkerroedyrkere. Det er denne Del, som afgør, hvorvidt Sukkerroedyrking i det hele skal være rentabel eller ikke. Om det nu har været klogt af Sukkerroedyrkerne at indgaa paa et saadant Kontraktforhold, derom kan der disputeres. Jeg hørte det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund), da han første Dag havde Ordet om Sukkerspørgsmaalet, udtale, at Sukkerroedyrkerne kendte det Kontraktforhold, hvorpaa de gik ind. Ja, det er rigtigt nok, men en saadan Udtalelse viser alligevel, at det ærede Medlem ikke har tilstrækkeligt Kendskab til de Forhold, der i disse Egne have udviklet sig mellem de danske Sukkerfabrikker og Sukkerroedyrkerne, og som have ført til de nuværende Kontrakter. Thi Sagen er virkelig den, at det ikke var muligt for de danske Sukkerroedyrkere at opnaa andre eller bedre Betingelser end de nuværende overfor Fabrikernes overlegne Stilling i økonomisk Henseende og overfor deres overlegne og ubetinget dygtige Ledelse. Det har været ganske umuligt for dem i de Egne, hvor Sukkerroedyrkingen spiller en saa stor Rolle som paa min Hjemegn, at opnaa nogen som helst Ændring i Kontrakterne. De have kun haft Valget imellem at dyrke Sukkerroer efter dem eller holde op med at dyrke Sukkerroer. Saa kunde man naturligvis have holdt op dermed, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) sagde, og være gaaet over til at dyrke Foderroer. Ja, det kunde maa-ske lade sig gøre i de Egne, hvor Sukkerroedyrkingen kun er et Bierhverv, men hvor den virkelig er sat i System, vil man kun under de mest tvingende Omstændigheder kunne gaa bort fra dette Grundlag for Landbrugsvirksomheden og over til et andet. Thi i de Egne, hvor Dyrkingen virkelig er sat i System som i min Egn, er der anbragt store Kapitaler i den, dels til Baner og dels til Vognmateriel. Jeg skal blot nævne et Eksempel. Vi ere 14 Gaardmænd i den By, hvor jeg bor, og vi have for at faa Sukkerroedyrkingen gjort fuldstændig rentabel anlagt $1\frac{1}{4}$ Mil Jernbane og anskaffet henved 30 Vogne til Transport af Roerne. Det er en stor Kapital, der er stukket heri. Under disse Forhold kunne ærede Medlemmer nok for-

staa, at der maa foreligge de mest tvingende Omstændigheder, for at vi skulle forlade denne Gren af Landbrugsvirksomhed og gaa over til en anden. Foderroer betale sig bedre, er der et æret Medlem ved Siden af mig, der siger. Det kan godt være, men naar hele Bedriften er anlagt paa Sukkerroedyrking, vil man vanskeligt uden videre kunne gaa over til en anden Dyrking. Ærede Medlemmer ville kunne forstaa, at naar Halvdelen af Betalingen retter sig efter Sukkerfabrikernes Overskud, og hver eneste Øres Tab, der paaføres de danske Sukkerfabrikker, formindsker dette Overskud, saa vil en Nedgang i Beskyttelsen ogsaa med matematisk Nøjagtighed falde tilbage paa Sukkerroedyrkerne. Det er højst mærkelige Forhold, der her foreligge. Uden egentlig at være toldbeskyttede ere Sukkerroedyrkerne ved den Maade, hvorpaa Kontraktforholdene ere afsluttede, i allerhøjeste Grad interesserede i at bevare den nuværende Toldbeskyttelse. Det er det faktiske Forhold. Jeg antager derfor, at ærede Medlemmer af dette Ting ville forstaa, at det er med den allerstørste Ængstelse, at Sukkerroegnene følge de Forhandlinger, der føres her, og imødesete det Resultat, der vil komme ud af dem. Jeg skal nu ikke komme ind paa en Omtale af de enkelte Satser eller paa, hvor stor en Nedsættelse de ville have til Følge. De Udtalelser, der ere fremførte i saa Henseende, have været vidt forskellige. De have været prægede af en vis Uklarhed. Men jeg vil meget henstille til det kommende Udvalg at søge at skabe saa stor Klarhed i dette Spørgsmaal som muligt, før det endelige Resultat fastslaaes, for at man med nogenlunde Sikkerhed kan overskue de Virkninger, som en Nedgang i Beskyttelsen vil faa. Det kunde jo tænkes, at den virkelig kunde virke ruinerende paa de Roedyrkere, der af saa mange Grunde, men først og fremmest paa Grund af Kontrakterne, ere bundne endnu i 10—12 Aar, og som have en god Indtægtskilde i dette Erhverv. Jeg skal i saa Henseende tilføje, at det er meget almindeligt, at en Trediedel til en Fjerdedel af hele Arealet dyrkes med Sukkerroer. De, der have Forstand paa Landbrug, ville kunne forstaa, at en væsentlig Nedgang i Udbyttet kan spille en stor Rolle. Hvis Roedyrkerne virkelig skulde faa et økonomisk Knæk, har det selvfølgelig først og fremmest Ærinde til dem selv, men i anden Række ogsaa til den ret store Arbejdsstyrke, som har en væ-